

vel qui accipit uxorem cum intentione non reddendi debitum, nihilominus obligantur, quia obligatio nascitur ex ipso actu, vel ex re ipsa, nec potest impediri per iniquam intentionem; ita ergo nascitur ex juramento. Nec intentio non implendi destruit priorem actum, ut ostensum est, et in exemplis adductis constat; nec potest contrarium præsumi, nisi ubi evidentissime constaret non fuisse tantum voluntatem non implendi, sed etiam non faciendi juramentum.

CAPUT VIII.

UTRUM JURAMENTUM SIMULATUM VEL DOLOSUM QUOD VERBORUM SIGNIFICATIONEM OBLIGATIONEM INDUCAT?

1. *Duobus modis potest juramentum esse dolosum.* — Duobus modis potest juramentum esse dolosum: primo, ex solo defectu intentionis jurandi, et de hoc dictum sufficenter est in capite precedenti; alio modo contingit esse juramentum dolosum quoad verborum usum et significationem, quia nimirum intentio jurandi non deest, sed applicatur ad verba, non juxta significationem in qua intelliguntur ab aliis quibus juratur, sed in alia quam jurans sibi proponit, et de hoc in praesenti tractamus. Ulterius vero potest hoc juramentum artificiosum (ut sic dicam) duobus modis fieri. Primo, cum dolo formaliter proprio, id est, includente mendacium, seu injustam deceptionem, et tunc proprie dicitur dolosum; aliquando vero fieri potest sine mendacio vel injustitia, cum prudenti sagacitate et amphibologia justa, et illud vocamus juramentum simulatum. Similem distinctionem refert ex Basilio Anastasius Nicæn., in libr. Quæstionum sacrae Scripturæ, q. 73, ubi prius dixit: *Mores insidiosi, et fallaces, et dolosi, Deo sunt odiosi, et hominibus inimici;* et infra subdit: *De justis autem insidiis, et dolo, qui non male, sed juste, et sapienter celat, et abscondit, et artificiosam præ se fert speciem;* et infra: *Propter hos (inquit) dolos non sunt Sancti appellandi dolosi, vel mendasces, sed sapientes quidem ad bonum, sinceri autem ad malum.* Et hoc modo distinguitur dolus malus a bono, in l. 1, ff. de Dolo. Jam vero dolus simpliciter dictus pro malo sumitur, et sic dicitur in Regul. 55, ff. de Regul. jur.: *Nullus videtur dolo facere, qui jure suo uitetur.* De utroque igitur queri possunt duo: primum, an inducat obligationem; secundum, an in tali modo juramenti semper interveniat pec-

catus, et quale illud sit; hæc posterior quæstio pertinet ad sequentem librum, hic prior expedienda est.

2. Videtur itaque esse communis sententia, juramentum simulatum, id est cum justa et prudenti amphibologia factum, non obligare; juramentum autem dolosum cum injustitia obligare. Hæc distinctio videtur sumi ex D. Thoma, d. art. 7, ad 4, licet aliis verbis tradatur; dicit enim, quando alia est intentio jurantis ab intentione ejus cui juratur, si sit cum dolo, servandum nihilominus esse juramentum juxta intentionem ejus cui juratur; si absque dolo (id est, ex prudenti astutia), tunc non esse servandum juramentum, nisi secundum juramentum, nisi secundum intentionem jurantis, et hoc sequuntur ibi Cajet. et alii; Soto, d. q. 1, art. 7, ad 4. Idem sentit Abb., in cap. *Veniens*, et c. *Cum contingat*, de Jurejur.; Tabien., verb. *Jurare*, n. 14; et Covarr., d. 1 p. § 5, n. 2 et 3; Navarr., c. 12, n. 13. Ex his vero duabus partibus una videtur mihi certa et evidens, altera valde dubia, et pia indigens interpretatione.

3. *Prima assertio: utens prudenti amphibologia, et non faciens alteri injustitiam, non obligatur.* — Dico ergo primo, quando jurans accipit verba, sub quibus jurat, in significatione diversa, et distincta a sensu ejus cui jurat, et suam intentionem jurandi accommodat illi sensui quem ipse intendit, utens prudenti amphibologia, et non faciens alteri injustitiam, non obligatur juramento nisi secundum suam intentionem. Et in hoc sensu juramentum simulatum non inducit obligationem ad id quod simulatur. Hæc assertio est D. Thom. et omnium, ut dixi; et sumitur ex Greg., in c. *Humanæ aures*, 22, q. 4, dicente: *Humanæ aures verba nostra talia judicant, qualia foris sonant; divina vero judicia talia ea audiunt, qualia ex intimis proferuntur;* et infra loquens de verbis variis significationes habentibus: *Non debet (inquit) aliquis verba considerare, sed voluntatem et intentionem, quia non debet intentio verbis servire, sed verba intentioni.* Hæc autem posteriora verba non inveniuntur in Greg., 26 Mor., can. 27, sed solum post priora subjungit: *Apud homines cor ex verbis, apud Deum vero verba pensantur ex corde:* quæ eamdem fere vim habent; eisque similia sunt illa Hilarii, lib. 4 de Trin.: *Intelligentia verborum ex causis est assumenda dicendi, quia non sermoni res, sed rei est sermo subjectus*, c. *Intelligentia*, de Verbor. signific.

4. Ratio clara est, quia ille, qui sic jurat,

CAP. VIII. AN SIMULATUM DOLOSUM VEL JURAMENTUM IN VERBIS, ETC.

non obligatur postea ratione justitiae, vel fidelitatis, vel juramenti; ergo nullo modo. Consequentia clara est, quia non potest fingi alias titulus. Antecedens vero quoad primam partem patet, quia ille non fecit alteri injuriam sic jurando, ut in casu supponitur; ergo ex vi justitiae non obligatur, quia ibi justitia non potest obligare nisi per modum alicujus restitutionis, nam de alia obligatione pacti statim dicetur. Probatur ergo secunda pars, quia nemo tenetur ex fidelitate implere promissionem, nisi juxta intentionem suam, quia sine consensu non est obligatio in promissis; sed in casu positivo ille solum ad rem significatam per verba in sensu a se intellecto voluit obligari; ergo ex vi promissionis ad nihil aliud manet obligatus. Et hæc ratio probat, etiamsi promissio non sit pura et simplex, sed vestita pacto, vel mutua conventione; quia ut pactum obliget, oportet ut contrahentes consentiant in eamdem rem, et (ut ita dicam) univoco in verba; sed in eo casu jurans non consentit in idem cum alio quoad rem significatam per verba, sed tantum quoad voces; ergo non obligatur ex vi pacti. Tertia pars de juramento eodem modo probatur, quia imprimis juramentum non confirmat promissionem, quia nulla est, nec pactum ob eamdem rationem, nec assertionem putat ab alio, quia etiam illa non asseritur a jurante; ergo. Item juramentum non obligat sine intentione jurandi; sed sic jurans non habet intentionem jurandi quod alter intelligit, sed quod ipse significare vult; ergo.

5. *Secunda assertio: jurans per dolum non obligatur directe ex vi juramenti, sed tenetur implere illud secundum sensum intentum ab ipso.* — Dico secundo: etiamsi jurans, per dolum, fraudem et injustitiam, verba accipiat in alio sensu quam præ se ferunt, et quam accipientur ab eo cui juratur, et intentionem suam accommodet ad significationem, et sensum a se intentum, non obligatur ex vi juramenti directe, et per se loquendo, ad implenda verba juxta sensum alterius, sed tantum secundum proprium. Hanc assertionem præcipue intendunt auctores allegati capite præcedenti, quando dicunt, eum, qui juravit sine intentione se obligandi, non manere obligatum; loquuntur enim maxime, quando non intendit se obligare juxta intentionem alterius, sed suam, quia tunc non intendit etiam jurare juxta intentionem alterius, sed suam. Et ita docet D. Thomas, in 3, d. 39, q. 1, art. 3, quæstione. 3, ubi loquitur etiam de juramento

doloso, et simpliciter dicit, ex vi et ratione juramenti non obligare, nisi juxta intentionem jurantis. Et hunc sensum videntur mihi maxime intendere Scot., Bonav., Richard., Gabr., Sylvest. et Angel. ibi citati; Anton., 2 p., tit. 10, c. 6, vers. *Quintus casus.*

6. Probatur primo ex d. c. *Humanæ aures*, quod generatim loquitur. Secundo, quia sine intentione jurandi non est juramentum, et consequenter nec obligatio in conscientia; sed ille, qui sic jurat, licet habeat intentionem jurandi id quod ipse intendit, non tamen quod intendit alius; ergo non jurat illud; ergo nec ad illud obligatur. Declaratur exemplo: *juro exterius alicui dare centum, mente autem concipio conditionem: Si pater probaverit, vel aliam similem, quam conditionem licet verbis non exprimam, intentione conjungo illam verbis, et nolo jurare rem significatam per alia verba, nisi sub illa conditione, quamvis is, cui fit promissio, intelligat promissionem sibi absolute fieri.* In hoc ergo casu dicimus juramentum non obligare absolute, sed sub conditione, quia intentione jurandi non est de juranda promissione absoluta, sed conditio- nata, et ita obligatio non excedit intentionem, quia etiam juramentum non excedit illam. Unde est magna differentia inter præsentem casum, et alium præcedenti capite tractatum, de illo, qui revera habet intentionem jurandi, non vero se obligandi, de quo diximus obligari Deo, licet non obligetur homini; hic autem non tantum deest intentio se obligandi, sed etiam jurandi id, quod intendit is cui juratur, et ideo non oritur obligatio, nisi secundum illam intentionem, etiamsi intentio dolosa, injusta et peccaminosa sit; quia si tollit intentionem jurandi aliud, de facto annullat actum, etiamsi male fiat. Sicut quando omnino deest intentio in quocumque verborum sensu, non oritur obligatio, etiamsi deceptio illa prava sit, vel injusta. Quod a simili confirmari potest ex cap. *Tua nos*, de Spons., ibi: *Quoniam ex altera parte dolus solummodo adfuit, et defuit omnino consensus.*

7. *Objectiones contra resolutionem.* — Isidor. — Contra hanc vero resolutionem objicitur primo sententia Isidori, in c. *Quæcumque arte*, 22, q. 5: *Quæcumque arte verborum quis juret, Deus tamen, qui conscientiæ testis est, ita hoc accipit, sicut ille, cui juratur, intelligit.* Secundo objicitur, quia dolus et fraus nemini prodesse debet, et maxime apud Deum; ergo si quis dolose juret cum fraude et injustitia, non debet inde reportare commodum carendi

obligatione. Tertio hoc modo enervatur fructus et finis juramenti. Nam finis juramenti est confirmare veritatem, et firmare pacta inter homines; cum autem homines non intueantur cor, si totum hoc pendet ex intentione loquentis, et non ex significatione verborum, frustra adhibetur juramentum, quia tam incerta et obscura manet obligatio, ac si non adhiberetur.

8. Propter hæc aliqui limitationem adhibent huic assertioni, nimirum, ut locum habeat, quando intentio dolosa jurantis vel potest commode adaptari verbis secundum aliquem proprium sensum eorum; vel quando de tali intentione jurantis potest ex aliis circumstantiis, vel conjecturis, aut probationibus sufficienter constare, quia tunc maxime locum habet d. c. *Humanæ aures*; non vero habeat locum conclusio, quando intentio jurantis omnino est occulta, et verbis aut signis externis nullo modo adaptari potest, quia hoc est contra finem juramenti.

9. At vero si hæc limitatio vera esset, non tantum in juramento injusto et doloso, sed etiam in non injusto locum haberet, si intentio omnino esset occulta, et probari exterius non posset; consequens autem est contra omnes Doctores allegatos in prima assertione. Imo etiam adhibenda erit eadem limitatio, quando omnino deest intentio jurandi modo omnino interno, et per se occulto, quod etiam est contra omnes; utraque sequela patet, quia tunc etiam frustrari videtur finis et effectus juramenti. Nulla est ergo necessaria limitatio, quantum ad forum conscientiae spectat, si in eodem foro constet, jurantem solum voluisse jurare juxta mentem suam et sensum.

10. *Explicatur Isidorus.* — Neque obstat sententia Isidori; intelligitur enim quoad effectum committendi culpam, non quoad effectum inducendi obligationem. Quando enim quis dolose jurat cum fraude et injustitia, et graviter contra Deum peccat, quia Deus accipit illa verba secundum debitam significacionem et intentionem ejus cui juratur, et ideo graviter offenditur, quod quis suo nomine utatur ad decipiendum alium; non tamen ideo inducitur inde obligatio adimplendi juramentum quoad id quod revera juratum non est. Et hoc explicuit Isidorus adjungens: *Dupliciter autem reus fit* (utique sic jurans), *quia et Dei nomen in vanum assumit, et proximum dolo caput.*

11. Ad secundum recte respondet Scot., in 3, d. 39, nullum esse commodum reportare

peccatum mortale, quod non committeret, si debitam intentionem haberet, licet maneret obligatus; minus enim incommodum est manere obligatum, quam peccare mortaliter. Idemque argumentum fieri posset de illo, qui jurat sine ulla intentione jurandi; nam ille etiamsi non manet obligatus, videtur reportare commodum illud. Usurarius etiam reportat temporale commodum medio suo peccato. Reportare ergo tale commodum ex peccato, non jure, sed facto, res est usitata.

12. Ad tertium, superiori libro, c. 2, declaratum est, quomodo non sit contra fructum juramenti, quod ejus propria obligatio pendeat ex intentione jurantis. Argumentum enim illud æque probat de intentione jurandi simpliciter, et de intentione jurandi in tali vel tali sensu, eadem enim est ratio, ut ostensus est. Non obstat ergo quod intentio sit necessaria, quia satis est quod homo teneatur habere rectam et debitam intentionem, si jurat, nam certitudo juramenti necessario pendet ex conscientia jurantis; non enim juramentum interponitur expectando a Deo speciale signum veritatis, sed solum quia propter reverentiam divini nominis creditur observanda veritas, tam in re jurata, quam in modo et intentione jurandi.

13. *Juramentum dolosum obligat ratione injustitiae.* — Addimus præterea, quod licet juramentum dolosum in conscientia non obliget in vi juramenti, potest obligare ratione injustitiae, et detrimenti inde secuti, quo sensu videtur intelligenda communis distinctio Doctrinæ allegatorum. Item ratione scandali vindandi poterit etiam sic jurans teneri, quia si hominibus constet de juramento facto, et non de intentione occulta, et postea videant non servari, inhonorablet Deus in conspectu hominum, quod etiam contra religionem est. Hinc etiam tale juramentum in foro exteriori censetur obligare, quia homines non judicant de occultis, sed de his quæ patent; neque in hoc creditur juranti, quando dolose egit, et inique ex parte sua, secus quando prudenti cautela justa occasione usus est. Et in hoc etiam sensu habet locum distinctio communis supra posita, et illam maxime videntur intendere Canonistæ.

CAPUT IX.

UTRUM JURAMENTUM EXTORTUM PER INJURIAM OBLIGET?

1. Tria sunt capita, quæ videntur posse obligationem juramenti impedire, scilicet, injuria, vis seu metus, et dolus, quæ inter se affinitatem habent, quatenus omnia videntur facere actum vel involuntarium, vel iniquum, et ex hac parte videntur posse facere juramentum invalidum ad obligandum; et ideo de illis sigillatim dicemus, de injuria in hoc capite, de aliis in sequentibus. Solet autem præcipue tractari hæc quæstio in juramento quod præstatur usurario de solvendis usuris, quia non vult aliter mutuare; idem vero est de juramento non rescindendi contractum emptionis et venditionis, etiamsi ultra dimidium justi pretii vendatur, et de similibus casibus. In quibus non oritur difficultas ex coactione vel defectu voluntarii, quia in eis non fit absoluta vis, quia mutuans vel vendens cogit alium ad recipiendum mutuum, vel ad emendum, et consequenter neque ad jurandum, sed tantum sub conditione cogit ad jurandum, si velit habere mutuum, aut rem emptam quam desiderat, et ita ibi non proprie intercedit metus, sed potius concupiscentia, et ideo ex hac parte parva est difficultas, sed tota reducitur ad rationem injuriae.

2. Videlur ergo in his casibus juramentum non posse obligare, quia in eis promissio per injuriam extorquetur; ergo est ipso jure nulla; ergo et juramentum, quo confirmatur, est nullum. Antecedens per se clarum est. Consequentia prima probatur, quia per injuriam non potest acquiri jus contra eum, qui patitur injuriam. Secunda vero consequentia probatur, quia juramentum sequitur et imitatur naturam actus, cui adjungitur; ergo si promissio est nulla, etiam juramentum est nullum. Secundo angetur difficultas, quia in illo casu de usuris solvendis, implere juramentum est cooperari peccato alterius, nam mutuarius peccat accipiendo usuras; ergo mutuarius solvendo illas cooperatur peccato illius. Imo quodammodo allicit et invitat illum ad peccandum. Quia receptio et solutio, sicut actio et passio comparantur, unde sicut agens cooperatur passioni, et inducit illam, ita solvens cooperatur recipienti, eumque ad recipiendum inducit. Tertio, illa solutio non est actus vir-

tutis, nec est utilis illi cui factum est juramentum, sed potius nociva; ergo tale juramentum non potest obligare, ex incapacitate materiæ, juxta ea quæ in sequentibus capitibus dicemus. Major patet, quia illa solutio non est actus justitiae, eum non debeat illa pecunia; nec est actus liberalitatis, cum non donetur; nec fidelitatis, cum promissio non teneat; nec potest dici religionis ratione solius juramenti, nam hoc est petere principium; hoc enim contendimus, quod juramentum non constitutat talem actum, ut necessarium titulo religionis, quia hic titulus semper supponere debet materiam secundum se honestam. Imo juramentum non proprie constituit actum, in quem cadit, in specie religionis, teste D. Thoma, 2, 2, q. 89, art. 5, ad 1. Quod vero talis actus sit etiam inutilis recipienti pecuniam, patet, tum quia peccat recipiendo, tum quia non acquirit illius pecuniae dominium, vel saltem tenetur illam restituere. Item sic solvens potest statim repetere; ergo ex hac parte est etiam otiosus actus ille.

3. *Resolutio questionis: juramentum per injuriam extortum obligationem inducit, si absque peccato et turpitudine impleri queat.* — Nihilominus dicendum est omne juramentum homini factum, licet sit per injuriam extortum, si absque peccato et turpitudine jurantis impleri possit, esse validum, et obligationem inducere. Ita est definitum in c. *Debitores*, de *Jurejur.*, ubi de his qui de solvendis usuris juvaverunt, dicitur: *Cogendi sunt Domino redere juramentum*; et idem supponitur in c. 1, dum dicitur, cogendos esse debitores ad hujusmodi juramenta relaxanda; ubi autem relaxatio necessaria est, validum supponitur juramentum. Et idem sumitur ex c. *Si vero*, et c. *Verum*, eod., ubi juramenta per vim extorta servanda dicuntur, nisi relaxentur per habentem potestatem; vis enim illa injuriam continet, ut constat. Ratio autem quæ in eisdem juribus redditur, est, quia talia juramenta servari possunt sine discrimine salutis æternæ, et ideo servanda sunt, nisi de illis, vel ab eo cui præstantur, vel a legitimo superiore relaxatio obtineatur. Antecedens supponitur, quia in solvenda usura, vel alia simili re, nullum committitur peccatum, ut ex solutionibus argumentorum facile constabit. Consequentia vero probatur, quia juramentum promissorum obligat in vi præcepti: *Non assumes nomen Dei tui in vanum*, quod cum negativum sit et naturale, semper et pro semper obligat; ergo non obstante injuria, etiam obli-